Він прокинувся вночі хтозна-чому. Чи то від вітру — мама його завжди відчиняла на ніч вікно,— чи то від потріскування всохлих мостин. А може, його збудила внутрішня тривога, бо напередодні ввечері він посварився з батьками.

Батько, на настійну вимогу матері, вилаяв його за знівечені черевики, то що ж, йому грати у футбола без черевиків, еге ж? А потім батько так розійшовся, що заборонив йому йти завтра у кіно.

Він чекав цього кіно цілий тиждень. Фільм був старий — "Попелюшка", і він розумів, що пригоди маленької Попелюшки — це неправда, що це казка, що нічого такого ніколи в житті не було. Навіть тисячу років тому, коли люди їздили по землі тільки на конях, а по морю ходили вітрильниками. І попри все це він мріяв про те, як знову побачить цей фільм, як згасне світло й розпочнеться щось неймовірно чарівне.

Так, мабуть, він прокинувся саме від цієї нестерпної, несправедливої кривди. Йому наснився сон, ніби він після незаслуженої кривди йде геть з дому назавжди. І лишається сам-самісінький на всьому світі.

Він лежав у темряві й слухав кожен шурхіт. І йому здавалося, ніби він насправді сам-самісінький на всьому світі. Така страшна була темрява, так навально вітер надимав вітрилом фіранки й дзенькав тендітним дзенькотом у шибках.

Нічого не було чути через вітер — ні нічного гомону великого міста, ні посапування батьків у сусідній кімнаті. Тільки подеколи потріскували мостини, ніби хтось невидимий ходив кімнатою! Це ще дужче лякало хлопчика.

Знову рипнула мостина. Хлопчик напружив слух, але почув лише виття вітру, який віяв із порожнечі. Він хотів крикнути й гукнути матір.

Йому конче потрібно було розірвати свою самотність, якою він так пишався вчора.

Як він тоді міцно стуляв губи й пишався внутрішньо тим, що не вимовив за цілий вечір ані словечка!

Він уже забув про свою гордість, і йому хотілося закричати. Але тої миті, на превелику радість, він почув, як мати заворушилась у постелі. Потім батько сонним голосом запитав:

— Котра година?

— Спи, спи,— відповіла мати.— Ще рано.

Усе тіло хлопчини огорнуло приємне тепло. І вже крізь сон він чув, як мати встала, причинила вікно, помацала чомусь в нього лоба.

Двірники загомоніли під вікнами. їхні голоси в ранковому, безлюдному місті дзвеніли й відлунювали вдалині. Пролетів літак.

— Хабаровський, Ту-114,— сказав батько.— Скоро вставати.

Зник десь нічний вітер, не рипіли мостини.

— Щось я, здається, вчора занадто суворо повівся з Сергійком,— сказав батько.— Несправедливо.

— Занадто суворо,— сказала мати.

— Доведеться вибачитися,— мовив батько.— І відпустити його в кіно.

Але Сергійко цього нічого вже не чув. Він міцно спав і геть позабував і про нічний вітер, і про страхи, й про те, що він кілька хвилин перебув сам-самісінький у цілому світі.